

Laat me jou het verhaal vertellen...

J'ai fait l'amour, j'ai fait la manche.

Voor Mieke

Geert
Hoste

Laat me jou
het verhaal vertellen...

Eerste druk augustus 2019

© 2019 – Geert Hoste & Uitgeverij 12
info@uitgeverij12.be

Omslagontwerp: Veronique Puts en Merel van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSwitch, Antwerpen
Foto's: © Geert Hoste

De uitgever en auteur hebben ernaar gestreefd de relevante auteursrechten ten aanzien van de gepubliceerde foto's te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

NUR 402
ISBN 978 94 6001 807 7
e-boek
ISBN 978 94 6001 808 4

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Laat me jou het verhaal vertellen...
Toevoegingen aan het leven van een artiest.

‘Omdat verhalen betekenis geven
aan de gebeurtenissen
en omdat zonder betekenis
alles zinloos wordt.’

Uit ‘Grand Hotel Europa’ van Ilja Leonard Pfeijffer

Artikel 23

'Je hebt recht op werk in het beroep dat je zelf kiest. Je hebt ook recht op een rechtvaardig loon voor je werk. Mannen en vrouwen moeten voor hetzelfde werk evenveel betaald worden.'

Artikel 27

'Je hebt recht om te genieten van wat kunst en wetenschappen voortbrengen.'

Uit de Universele Verklaring van de
Rechten van de Mens
(vereenvoudigde versie van Amnesty
International)

*De auteur schenkt de royalty's van dit boek aan
Amnesty International Vlaanderen*

Met speciale dank aan Trees en Els

Inhoud

Cabaret of Stand-upcomedy	11
Het huwelijksfeest	14
Het geheim van het geheime huwelijk	17
Met Pieter Aspe naar de hoeren	22
Met Jean-Pierre Van Rossem naar Parijs	27
De arm van de wet	35
Tamboer en tamtam	39
Ronald McDonald	42
Het Liegebeest	47
De good old Meli	53
Plant een boom	56
Ballon, ballon, ballonnetje	60
Gent-Wevelgem	66
Toif is dood meneer	69
Gen'se Feesten 1985 of Shit happens (1-6)	
De première die niet doorging	71
De mysterieuze verdwijning van onze illusiekist	74
De bijna-doodervaring	77
In duigen	81
In de fik	84
De tweede bijna-doodervaring	87
Armée belge, Belgisch leger 1986 (1-6)	
You're in the army now	90
De lotgevallen van de brave soldaat Hoste	94
La guerre de Troie n'aura pas lieu	98
Oorlog en vrede	101
Het verdrag van Versailles	104
Reis naar het einde van de nacht	107
Verwarring in de zoek	109
Koning, keizer, admiraal...	113
Clarence Clemons and The Boss	116
Pimmetjeuuhh Fortuyn	119

Ivo Niehe	122
Te Lourdes op de bergen	125
Te grazen en niet te grazen	128
Belgisch Kampioenschap Draaiorgel	132
My name is Bond, Voetbal Bond	136
‘En dit is de Bomma!’	141
Willy Lustenhouwer	144
Tussen zweven en zwerfvuil	146
Break a leg Hanne!	148
Bram Vermeulen	151
Me too	155
Verkiezingen 2019	159
Vaseline voor Alex Agnew	162
Make ’em laugh	167

‘Que le diable emporte le cabaretier et son cabaret!’
 Uit *‘Jacques le fataliste’* van Diderot

Cabaret of Stand-upcomedy?

‘Wat doe je eigenlijk? Is het nu cabaret of stand-upcomedy?’ Deze vraag kreeg ik veel op mijn bordje de voorbije dertig jaar. Voor mij maakte het niet uit. Telkens ik het moest onderbrengen in een vakje, wrong het toch voor mij. Als het publiek maar lacht. Waarom ik zelden of nooit de term cabaret gebruikte voor mijn werk, komt door mijn vader. Heb je even tijd? Laat me jou het verhaal vertellen.

Nog voor ik mijn mond opentrok op het podium en op straat stond, wilde men ook al weten wat ik precies deed. Toen was de vraag: ‘Wat breng je? Mime of pantomime of absurd theater?’ Meestal haalde ik gewoon in alle stilte mijn schouders op, ik was per slot van rekening mimespeler. Soms antwoordde ik: ‘Ach, ik doe maar wat.’ Dat kon je gerust letterlijk nemen. Zeker in het begin, want ik kon niets. Ik trok mijn stoute schoenen aan, ging de straat op en improviseerde. Ongeschminkt, met wat voorhanden was. Dat kon een rol wc-papier zijn, een touwtje, een bezem. Ik maakte bijvoorbeeld van het straatvegen een voorstelling. Als afsluiter schudde ik dan een korte pantomime uit mijn mouw. Vooral om te tonen dat het kunst geweest was. Waarna ik mijn hoed op de straatstenen legde... Meestal deed ik dan *‘un automate’* zoals dat toen heette.

Ik imiteerde een mechanische pop. Maar dat was zeker niet altijd zo. Op de foto, van begin de jaren tachtig, treed ik op tijdens de opening van een park in Brugge. Ik had als een gek het wandelpad geharkt en toen de burgemeester en de schepenen het pad kwamen inwandelen, had ik me staan opwinden, zonder woorden. Het tweede deel van mijn voorstelling lag ik tijdens de receptie te slapen onder een tafel. Zo'n dingen deed ik dus.

Toen ik, jaren later, koos om stand-upcomedy te brengen, was die term nieuw in Vlaanderen. In het begin bracht ik ook echte stand-up, ik stond achter de micro en gaf grappige opmerkingen over wat ik zag. Pas later toen ik me als presentator via het festivalcircuit en de radio een toegang tot het theater had geforceerd, voelde ik dat het Vlaamse publiek meer hield van een uitgewerkte voorstelling. Met een begin, een einde, een pauze, verhaallijnen, een rode draad, decordoeken, alle toeters en bellen voor een avondje uit.

Toch bleef ik de term stand-upcomedy hanteren. Ondanks het Wellingtonmomentje dat professor Luc De Vos me bezorgde aan de voet van de Leeuw van Waterloo. Het was tijdens de opnames van een van mijn programma's voor Canvas. De professor was er samen met een paar Britse collega's en hij legde hen uit wie ik was en wat ik deed. Hij oreerde met *a stiff upper lip*: 'It is not really stand-upcomedy, it is more elaborate.' Ik zweefde die dag over het slagveld!

Stand-upcomedy klonk eigentijdser, Engelser. Meer punk. Minder Hollands. En minder Frans. Mijn vader wilde echter niet van die term weten. Voor hem bracht ik cabaret. Punt uit.

Helemaal in het begin trad ik eens op in de Bie-korf in het centrum van Brugge. Mijn vader was zenuwachtiger dan ik, zo werd me later verteld, want ik zat in de kleedkamer en kon het niet zien. Net voor aanvang van de voorstelling had hij postgevat aan de ingang van de gaanderij naar het theater. Er kwamen twee mannen af geslenterd. Mijn vader deed teken dat ze zich moesten haasten, want dat de show zou beginnen. De twee mannen vroegen hem in het Engels: 'What kind of show is it?' En pa in zijn vlotste bevrijdings-Engels: 'Cabaret!' Dat zagen die kerels wel zitten! Mijn vader scoorde snel twee stoelen uit de inkomhal en plofte de twee mannen in de overvolle zaal vlak voor het podium. Na de pauze bleven die stoelen leeg want die Engelse toeristen hadden een ander soort cabaret verwacht. Het enige bloot dat ze te zien hadden gekregen... was mijn hoofd.

Het huwelijksfeest

Ik botste op een man die me dertig jaar geleden gevraagd had of ik op zijn huwelijksfeest wilde optreden. Een vraag die ik wel meer kreeg, maar waar ik zelden op inging, want de mix van emotie en drank zorgde ervoor dat de speeches van de familieleden en de vrienden veel grappiger zijn dan wat een humorist kan verzinnen. Nochtans heb ik één keer 'een trouw gedaan' als mimespeler. Heb je even? Dan zal ik jou het verhaal vertellen.

Het moest een heel chic trouwfeest worden in een kasteel in het noorden van het land. De bruid kwam uit een familie die goed in de slappe was zat en strak in het gareel van de sociale verplichtingen liep. Alles moest tot in de puntjes verzorgd zijn. De bruidegom was van een ander kaliber, net afgestudeerd en zin in lol. Hij had niets te zeggen gehad over zijn eigen huwelijksfeest, daar had zijn schoonmoeder voor gezorgd, maar hij wilde toch zijn stempel drukken op het feestje. Zo verscheen ik op het toneel.

In die tijd had ik een act als ober. Dit wil zeggen: ik was gekleed als een ober, maar ik oberde niet. Meestal was ik bij het begin van een feest de inkom nog snel aan het dweilen als de gasten arriveerden. Daarna liep ik tijdens de receptie opvallend onopvallend door de gasten. Nu eens in de weer met een bezem, dan met een trekker of een emmer, een dweil, spons, zeemvel, een bijl... Als de mensen al lang aan tafel zaten, bleef ik onverstoort aan de gang. Soms liep ik druk met een brandblusapparaat richting keuken, soms met

een oliespuit waarmee ik de bloemen op tafel nog water gaf... Ik bouwde op naar een hoogtepunt: een kort mimestukje of een gigantisch tennisracket of een groot bedrijfslogo of het product waarvoor het feest werd georganiseerd. Ondertussen genoten de gasten die mij doorhadden van de absurde toestanden, anderen ergerden zich dat dat toch niet mogelijk was, dat er zo'n garçon rondliep! Sommigen dachten dat ik ronduit gek was, gestoord.

Dat was ook zo op dat trouwfeest. De bruidegom had zonder dat iemand van zijn familie het wist, een scenario met de catering en mij afgesproken. Ik deed rustig en onverstoort mijn hele act. Maar toen ik tijdens het diner met een ladder door de zaal stapte en de ramen begon te lappen, stond de schoonmoeder verontwaardigd op en ontbood ze de maître van het kasteel. Ze sprak duidelijke taal. 'Dit kan niet! Die man moet onmiddellijk stoppen!' De maître verontschuldigde zich en zei: 'Dat is de zoon van de eigenaar van het kasteel en die jongen spoort niet helemaal. Ik zal hem een taakje geven in de keuken uit het zicht van de mensen.' Ik verdween uit beeld tot een halfuur later de muziek aanzwol voor het dessert. Zaallichten doofden. Spot op de keukendeur.

En daar kwam ik de balzaal binnen met de huwelijksstaart! Op een dienblad droeg ik, met zichtbare onzekerheid in lijf en leden, een pièce montée van zo'n meter twintig hoog, de speelgoed trouwpoppetjes bovenop niet meegerekend. Ik wandelde met het gevaarte richting eretafel terwijl de schoonmoeder me, met wanhoop, angstig recht in de ogen keek. Waarschijnlijk in stilte biddend

‘als dat maar goed afloopt’. Midden op de dansvloer struikelde ik over mijn eigen voeten en lanceerde ik in een vloeiende beweging, met een sierlijke boog de hele taart op de grond. De crème fraîche spatte tot aan het plafond! De oohhhhh’s en de aaaahhhh’s van de gasten vlogen door de lucht. De trouwtaartmuziek stopte. De schoonmoeder was rijp voor de sloop.

Toen iedereen goed en wel had beseft wat ie net had meegemaakt, sprong de bruidegom op en riep met een grote lach op zijn gezicht: ‘Lieve familie en vrienden, het dessert wordt geserveerd in het salon hiernaast!’ De deuren zwaaiden open zodat iedereen het prachtige buffet zag. De muziek hernam. Een zucht van verlichting. De frank was gevallen en een applaus rolde door de zaal. Bui-ging. En af.

Het koppel is nog altijd samen en maakt het goed. De schoonmoeder heeft zich nooit meer met hun feestjes gemoeid.

De bruidegom zit inmiddels in het management van een grote Nederlandse bank.

En ik? Ik ben jaren later zelf getrouwd. Zonder feest.

*Bruiloftsklokken luiden,
Maar het is niet voor mij.
Mensen lachen, vrouwen
Maar het is niet naar mij.*

Willy Sommers

Het geheim van het geheime huwelijk

Voor de voorstelling van mijn boek ‘Geert Hoste Kroket’, eind mei 2005, had ik er niets beter op gevonden dan de pers te trakteren op kroketten. Zeg nu zelf, voor zo’n creativiteit heeft deze jongen geen prijswinnend reclamebureau nodig. Natuurlijk waren het niet zomaar huis-, tuin- en keukenkroketten. Ik had een bus afgehuurd en we vertrokken op culinaire reis door Vlaanderen. We degusteerden bij Geert Van Hecke in De Karmeliet in Brugge, bij Patricia Desmedt in ’t Oud Konijntje in Waregem en bij Peter Goossens in ’t Hof van Cleve. Alles samen goed voor acht sterren van Michelin. Meer moet dat niet zijn, maar als we iets doen, doen we het goed. Dus ik deed er nog een schepje bovenop. Ik nodigde ook wereldster Rocco Granata, televisiester Ivan De Vadder en politieke ster Steve Stevaert uit om mee te rijden met de bus. Aan het einde van zijn speech over mijn boek zei Steve Stevaert dat hij maar beter kon stoppen met politiek. Iedereen lachte behalve Ivan De Vadder. Hij vroeg: ‘Wanneer?’ Stevaert repliceerde ‘Vandaag!’ Zo haalde mijn boekvoorstelling ’s avonds en de dagen daarna het

nieuws. Om Stevaert vervolgens op de bus wat af te schermen voor de meegereisde journalisten, ging ik naast hem zitten en verklapte hij me hoe ik in het geheim kon trouwen. Hij had het geprobeerd, maar dat was mislukt, aan mij om het beter te doen. Laat me jou het verhaal vertellen.

Wij zijn in het geheim getrouwd. Niet van ‘moetens’, dat is iets anders, het was van willens. Ik wilde namelijk al langer trouwen, maar zag enorm op tegen de organisatie van de ‘schoonste dag van mijn leven’. Mijn voormalige buurman Marcel Vanthilt was ooit getrouwd in Las Vegas en hij had me op het hart gedrukt om dat nooit te doen: je bent achteraf maanden in de weer met het in orde maken van de hele administratieve bollenwinkel. En door de band genomen, kost dat nog meer energie dan de organisatie van een huwelijksfeest. Energie die je als jonggehuwden best voor iets anders kan gebruiken. Inkoppertje, ik weet het.

Bij Steve Stevaert was de geheimhouding van zijn huwelijk misgegaan omdat er uitgelekt was dat hij de ‘trouwzaal’ had afgehuurd in het stadhuis van Hasselt. Dat moest ik zien te vermijden, raadde hij mij aan. Voor mijn eigen huwelijk belde ik daarom rechtstreeks met de burgemeester. Het telefoongesprek ging ongeveer als volgt.

- Burgemeester, ik ga trouwen.
- Proficiat!
- Maar niemand mag het weten.
- Oei, oké. Begrijpelijk, maar zullen jouw getuigen kunnen zwijgen?
- Ik hoop het. U kan toch een geheim bewaren.

- Ja, ik wel.
- Wel, burgemeester, wilt u dan mijn getuige zijn?
- Euh, ja! Maar je hebt nog iemand nodig.
- De ambtenaar van de burgerlijke stand!
- Dat zou moeten lukken. Hij moet toch de papierwinkel in orde maken.
- Wilt u dat vragen? En ook de schepen op de hoogte brengen.
- Oké.
- En dan nog iets: ik zou de trouwzaal willen huren, maar niet onder mijn naam.
- Dan doe ik dat in mijn persoonlijke naam, dan zal er geen haan naar kraaien.

De burgemeester regisseerde het vervolg zoals afgesproken. Ik kreeg de werkwijze, datum en uur in een volgend telefoontje. Het maakte eigenlijk dat ik ook niet op mijn knieën moest gaan zitten met een romantisch huwelijksaanzoek. Ik had een en ander alleen bedisseld en vrij zakelijk afgehandeld. En toen ik het telefoontje met de burgemeester had afgerond, zei ik alsof het om een afspraak met de automobieleninspectie ging, tegen mijn lief: ‘Zaterdag 17 gaan we trouwen.’ *‘Ain’t that a man!’* zou Muddy Waters zingen.

Op de afgesproken dag meldden we ons ’s ochtends om 7u30 aan het gemeentehuis van Oostkamp. De voordeur stond zoals afgesproken op een kier. We slopen naar binnen en werden verwelkomd door de drie mensen die in het complot zaten. Meer in het geheim trouwen was niet mogelijk. We raceten door de verplichtingen zoals die door de wetgever werden opgelegd in het Belgisch Burgerlijk Wetboek, Boek I:

Personen, Titel 5: Het Huwelijk. De kersverse felicitaties van de gemeente werden vormgegeven met vijf glazen fruitsap en evenveel croissants.

De burgemeester zei dat hij verbaasd was dat er geen familie mee was. Waarop ik nog eens herhaalde dat niemand wist dat we zouden trouwen. Hij kon het amper geloven en vroeg waar en wanneer het feest dan wel was. Ik zei dat er helemaal geen was. Waarop hij zijn schouders ophaalde en een goedbedoelde grap probeerde te plaatsen, alluderend op de Nederlandse nationaliteit van mijn kersverse echtgenote. We namen afscheid en reden naar Brugge waar we om acht uur op de Burg een ontbijtje namen.

Dat was ons trouwfeest. Hoewel we natuurlijk ook gedanst hebben. Maar dat was 's avonds op een trouwfeest, niet het onze, maar dat van een zoon van een goede vriendin, waar we waren uitgenodigd. Inderdaad 'bruilofsklokken luiden, maar het was niet voor..' ons. Toen ik na het diner, de deejay naar de eretafel zag gaan om het jonge bruidspaar te verwittigen dat de openingsdans eraan kwam, smokkelde ik onopvallend mijn eigen kersverse bruid de feestzaal uit. Uit het zicht van alles en iedereen dansten we in een aanpalend zaaltje. Toen we terug aan tafel schoven kregen we op onze boterham dat we de openingsdans gemist hadden. We verontschuldigde ons met een 'ach, wat jammer!' terwijl we gniffelden en met de glazen klonken op de toekomst. Waar ik diep in de min ging door mijn onromantische huwelijksaanzoek, was onze geïmproviseerde simultane openingsdans een schot in de roos.

In de loop van het jaar dat erop volgde, hebben we aan onze moeders, broers, zussen en vrienden verteld dat en hoe we getrouwd waren, druppelsgewijs. Heel veel druppels.